

takó stopil poleg zatoženca, da je otroku v kotu zakril brleči luči, in dete je jelo na glas jokati.

„Takó gotovo, kakor mi Bog pomagaj!“ končá sodnik, in pri-sezajoči zatoženec ponoví: „Takó gotovo, kakor mi Bog pomagaj!“

Zadnje besede prevpije krik otrokov.

„Sedaj pa podpiši!“ velí sodnik.

Zatoženec okorno nariše črke svojega priimka pod zapisnik, ne da bi se mu stresla roka.

„Sedaj pa še ti,“ deje sodnik deklici, „ker si poslušala!“

Ona stopi k mizi, pa ne vé, kam bi dela otroka, katerega je dosedaj ves čas držala v naročaji.

„No, vzemi ga, vzemi ti — kaj se ga bodeš bal? Saj ni tvoj! Saj si prisegel, da ni tvoj!“ velí sodnik zatožencu. „Svojega otroka se boj, ne pa tujega!“

Zatoženec stoji za trenutek kakor okamenel, potem pa stopi bliže, prime otroka s svojimi nerodnimi rokami in držeč ga daleč od sebe, ne ozrè se v njega zdravo, rdeče lice. Deklica pa podpiše zapisnik. Potem vzame zopet mirno dete iz zatoženčevih rok in pravi:

„Janez, Bogá si zatajil, otroka in mene! Ako ti midva oprostiva, — Bog ti ne bode odpustil!“

Iz sodne sobe sta šla skupaj, drug za drugim; takisto po stopnicah do vežnih vrat; molčala sta oba.

Zunaj na dvoru pred vežo pa krene on na levo stran, naglo korakajoč, ona pa postane in dvigne pest za njim:

„Še jedenkrat, Janez! Preklet ti in tvoj grunt — in pa — in pa — tista — ona — ki jo bodeš jemal!“

On ne zine besede, dete v nje naročaji pa maha z rokami in jeca: „Ata, ata!“ . . .

Od bližnje cerkve sèm zapoje prvi glas prazničnega zvoná: „bim, bim, bim, bim, bim!“ oznanjaje — sveti večer . . .

(Dalje prihodnjič.)

Nove pesmi.

Srce predrla mi bodalo,
Katero tajna moč vihti:
Čarobno cvetje v njem pognalo
Ob viru tople je krvi . . .

Moj duh iz prsij globočine
Nabira v kite srčni cvet:
Kakó iz stare korenine
Bohótno žéne cvetje spet!

y.

